

Nicolae PRELIPCEANU

Doi pe aceeași parte a balanșoarului

Un spectacol în care protagoniști sunt Ștefan Iordache și Mitică Popescu e, din start, unul de succes. Așa că teatrul Mic s-a asigurat, cu premiera *Alex și Morris* de Michel Elkin, în regia lui Gelu Colceag, față de public. Povestea e una tipică americană, o construcție ca la carte, cu dialoguri rezezi și ascuțite, ca niște schimburi de mingi la tenis, între mari campioni. Care dialoguri, totuși, duc, în final, tot spre obșteasca emoție, pe care alții, mai vechi și mai europeni, o caută cu mijloace sensibil diferite. Se vede că autorul piesei are școală. În părțile noastre de lume s-a răs mult timp, și se mai râde încă, atunci când vine vorba, de „școala de literatură“, unde, vorba lui Sadoveanu, câți scriitori intră, atâția și ies. În America se învață conștiincios arta literară. „Cum să scrii un roman“ sau „Cum să scrii un scenariu“ sunt teme și titluri ale unor manuale pe care mulți le învață neobosit. Cine are ceva de spus capătă uneltele și poate, eventual, răzbi chiar de la prima apariție. La noi, căutarea formei poate dura chiar toată viața.

Nu știu dacă autorul piesei de la Mic este dialoghist la Hollywood, dar mi se pare că ar putea fi. *Alex* e un bătrân evreu, aflat într-un cămin-spital. Stă singur în cameră, se laudă cum n-a mai vrut el să locuiască împreună cu familia fiului său. Nu-ți trebuie mult timp ca să înțelegi că totul e bravură, că nimic din povestea lui nu e adevărat. E, de fapt, singur pe lume, ceea ce se va afla după ce va muri, cum e cuviincios în orice piesă bine scrisă. Dar până atunci, în camera/viața lui apare *Morris*, un bătrân timid și politicos, pe care *Alex* îl bruschează un timp. De fapt, *Morris* e în tranzit spre propria-i cameră. Să nu uităm că povestea se petrece în America (SUA) și nu în România. Iarși nu-ți trebuie prea multă imaginație ca să-ți dai seama că nu se vor mai despărți. Treptele spre un ultim atașament reciproc sunt marcate, și ele, cu profesionism. Atât de autor, cât și de actori: *Alex* e Ștefan Iordache, *Morris* Mitică Popescu. Exact în clipa când *Morris* se hotărăște să-i mărturisească lui *Alex* prietenia lui, acesta adoarme spre a nu se mai trezi. Decât în restul clipelor pe care noul său prieten, mai mult postum, *Morris*, le mai are de petrecut pe pământ. În patul lui *Alex*, împrumutându-i gusturile și chiar unele gesturi.

Spectacolul e bine făcut, cu momente poetice, și datorită scenografiei (semnată de Liliana Cenean și Ștefan Caragiu), cu acel ecran-geam, pe care se succed anotimpurile. Ștefan Iordache trece de la seducătorul sedus din *Lolita* la cel învins de o viață nedreaptă, ca mai toate viețile, cu dezinvoltura marelui actor care este. Mitică Popescu își construiește și el personajul cu subtilitate și convingere. Între ei doi, Dana Dembinski-Medeleanu, cea care are grijă de cei doi bătrâni și care, de fapt, scrie povestea lor, se achită profesionist de un rol tipic, dar cu puține oferte pentru o actriță.

Între spectacolele „tinerești“ și cele „bătrânești“ din ultimul timp circulă un fluid modern (sau o fi postmodern?), cel al dezvăluirii fără (false) pudori a cât mai multe zone ale vieții și corpului. Aici, cu o semi-pudoare, totuși, cum șade bine în cazul unor bătrâni aflați la capătul cursei prin viață.

Ștefan IORDACHE.

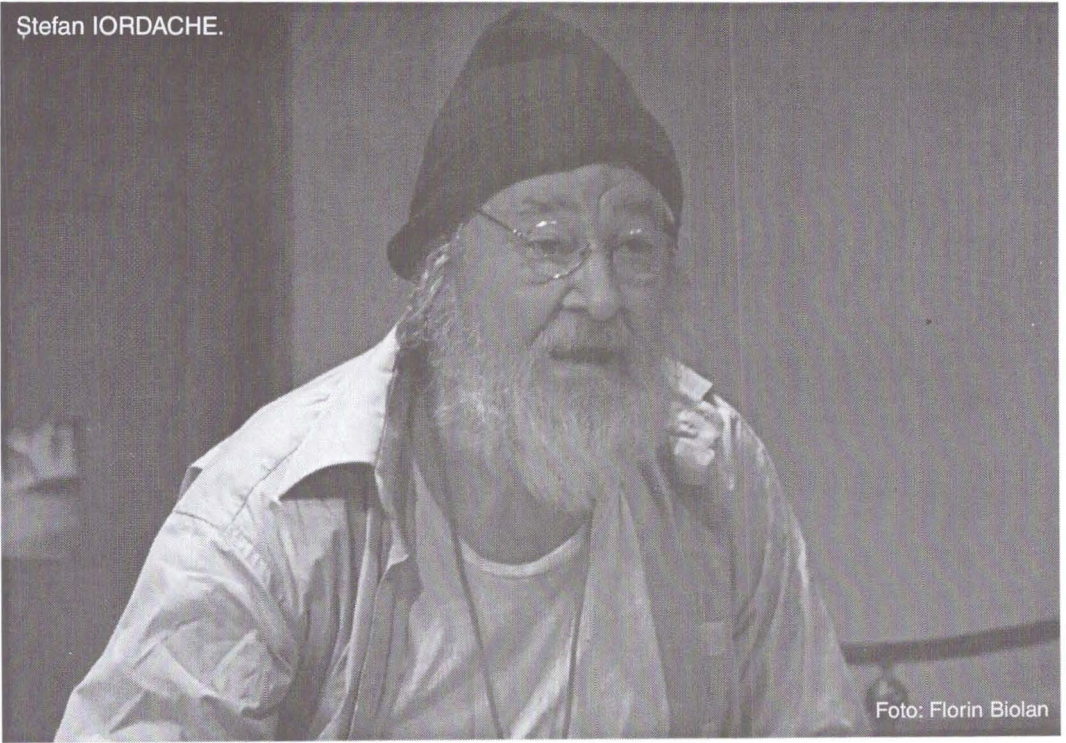

Foto: Florin Biolan

Ștefan IORDACHE și Mitică POPESCU.

Foto: Florin Biolan

Mitică POPESCU.

Foto: Florin Biolan